

Kub og Stub blev skrevet op; Linned og Skjorter og Scarfe, Strømper og Huer og Baand osv., ikke at forglemme, at Else havde en sammensparet Skilling i Sparekassen og næsten ligesaa meget i Vikuben. Fruen maatte skrive Alt op, da Else ikke forstod det, og endelig skrive med store Bogstaver, da Peer maatte ellers ikke kunde læse det.

Cataloget over Giendelene afgik, og med bespændt Hjerte ventede Else Postbudet fra Dag til Dag. Dette Dage efter kom Svaret, som Fruen fik Lov til at læse. Det lod til, at Vedkommende havde fundet sig tilfredsstillende med Udstyret, og nu stod kun en Ting tilbage, nemlig at Else skulde komme hjem „til Sit“ blot een Dag. Hun hoppede af Glæde ved dette Forslag, der just ikke saa ganske var efter Fruens Hoved.

„Hvorfor mon Du skal hjem?“ spurgte hun.

„Peer vil naturligvis se mig!“ svarede Else.

„Saa var det da rimeligere,“ meente Fruen, „at han kom ind til Dig.“

„Kors, Fru, det er jo han, der har Huset!“ sagde Else i en Tone, saa man skulde troe, hun høiligt undrede sig over, at hendes Fru kunde røbe en saa stor Mangel paa Takt og Levemaade.

„Men naar det blot er, for at han kan see Dig, kan Du jo sende ham Dit Portrait; Du lod Dig jo tage af sidste Smul,“ vedblev Fruen, der kæmpede pro aris et locis.

„Nei, det kunde gaar ito paa Veien,“ indvendte Else. „Men,“ tilføiede hun, „det kunde vel ikke skade, hvis jeg tog Studsmaalbogen med?“

Det hjalp ikke, hun vilde og maatte afsted, heller idag end imorgen, men uheldigvis var det allerede Middag, og imorgen var det Lørdag, hvilken Dag er helligt Kjøkkenet og Trapperne, og endnu uheldigere var det iøvrigt Søndag, paa hvilken Dag Herren og Fruen vare udbudne, saa at Else maatte passere Børnene. Desuden skulde den ene Logerende have Spilleparti om Aftenen. Altsaa kunde der ikke være Tale om at rejse før næste Mandag, men længer kunde det heller ikke paa nogen Maade opsættes. — Else skulde ud og synes.

Klokken 6½ Mandag Morgen stod Else i sin bedste Puds paa Jerubastationen, efterat hun hjemme havde gjort Ud paa baade paa Skorfæsten og i alle Rakkelvæne, luftet ud og støvet af i Dagligstuen, sat Theestiet ind og lagt alle fire Børns Tøi tilrette udenfor deres respektive Senge (der var nemlig Orden i det Hus). — Den halve Time, inden Jernbånen gik, var for hende en Evighed; og det sidste Signal til Afgang syntes albrig at ville blive givet.

Om og hvorledes Hjertet slog paa Veien til Sorø, hvorledes hun blev modtaget ved Reifens Maal, om af Faderen eller af Peer eller af begge, hvorledes hun blev feteret i sin Fødsel, hvilket Indtryk Brudgommen gjorde paa hende og hun paa ham ved første Bifast; om han galant forte hende om i sit Hus og paa sin Domaine, om noget Ekstorsord eller Kjerlighedstegn blev veplet aabent eller i Smug — om alt dette kan jeg bestoværende Intet berette, da jeg forjævedes har søgt Oplysninger derom. Men Resultatet kan jeg meddele fra den paalideligste Kilde. Jeg er nemlig selv den Logerende over Porten, og har naturligvis med Deeltagelse fulgt hele Expeditionen.

Hele Mandagen vare vi Alle i spændt Forventning om Udsaldet af den Synsforretning, der skulde foregaae i Slagelille, og vi havde det stille Haab og det egoistiske Nisse, at Else trods sin velskønnede Dragkiste og sine Sparekasse- og Vikubepenge dog ikke vilde fortrylle Peer Christoffersen, men blive sendt tilbage med Protest. Men til Gjengjæld for denne Egenkjerlighed lovede vi ogsaa hvarandre indbyrdes, at vi af alle Kræfter skulde bestræbe os for at gjøre hende hendes eventuelle, fremdeles fortsatte Ungmøliu saa behageligt som muligt, som en lindrende Balsam paa det saarede Hjerter. — Man kan dog ikke vide det; maastee gjør hun sin Lykke alligevel; at have været i Kjøbenhavn spreder ikke alene en Nimbus om en Dame i Kjøbstæderne, men ogsaa om en Bondedige i Landsbyerne.

Om Aftenen vare begge vi Logerende hos vor Vært og Værtinde; vi kunde ikke gaar i Seng i Ubished om vor Protegées Skæbne. Klokken henved 11 kom Else fra Bane-gaarden lige ind i Stuen. Hun var endnu ledet med Sneer, men hendes Ansigt under Kylen lignede den livligste Sommerdag. De første Ord, hun sagde, da Herren i Huset modtog hende med et nysgjerrigt: „Naa, Else?“ vare:

„De vilde gjerne beholde mig derude med det Samme.“

Hun maatte altsaa have gjort et mægtigt og uimodstaaeligt Indtryk derude. — Hun var dog af Hengivenhed for sit Hærfab ikke gaaet ind paa dette fristende Forslag, ja hun var gaaet saa vidt i sin Hengivenhed, at hun ikke havde ofret den Dags Prøvefæse-Timer alene til at tænke paa sig selv, men havde faaet en Pige til sin Fru fra Maidag. Det var „en af dem, som Peer ikke vilde ha“, og det var dog en pæn Pige,“ sagde hun med en forslagen Mine. Det var utværlig en fin Takt, at hun ikke sagde: „det var ogsaa en pæn Pige.“

Om Peer var det ikke muligt at faae nogen som helst Oplysning. Derimod fik vi de følgende Dage om Huset saa usie Besked, at vi let skulde kunne finde os tilrette derude ved givne Leilighed, baade hvor Sengen stod, og hvor Brønden var at finde. Vi fik at vide, hvor mange Potter Melk enhver af Køerne daglig gav i forrige Sommer, den lille Kartoffelmarks Længde, Bredde og Ubhytte, item om Kaastrabierne osv., men om Peer ikke et Ord, saa at vi Alle fik Mistanke om,

at han er en gammel Quark, hvis eneste Gistværdighed bestaaer i Køer, Sviin, Kartofler og Kaastrabi.

Der var nu sex Uger til Maidag, og foruden sine sædvanlige Forretninger paabevilede nu ogsaa den unge Brud det Hverv at sørge for Udstyr, forsaavidt hendes Sparepenge kunde strække til. At det gik ud over os Andre, skulde man troe selvsjælsomt, men det var ikke Tilfældet. Det var, som om Intet var foreskaldet. I stille Virksomhed gik Tiden. Glædens Ruus var overstaaet uden Følger, og Alt gik sin jævne Gang. Nu da Forskøvelsen var et fait accompli, passede Else sin Dønt med samme Accuratesse og samme sure Ansigt som før. Der var ikke Spor af Sværmeri og Sentimentalitet, som saa ofte ellers. Der blev ikke veplet Bouletter og Kjerlighedspanter mellem de Elstende, men hver Lørdag sendte Else til sin Fæstemand Stegepander, Gryder og slige Sager, som i Ugens Løb vare indkjøbte.

Byggen var ingen sværmende Kjerligheds Ruus, men den stille Lykke, der skal kunne føles men hverken kan sees eller beskrives. Hjerterne sloge i vanligt Tempo, Fornuften, som man saa gjerne vil kalde kold og beregnende, lagde Baand paa Lidenskabernes Storme, der ikke som i den forfinede Verden fik Lov at komme til Udbrud. Det er det Solide, og jeg tvivler ikke paa, at Else vil blive lykkelig mellem Køerne, sin Mand og maastee Hjerteraturer.

— Igaar, den 1ste Mai, førte en Vogn om Morgenens Elses Dragkiste til Jernbånen, og om Aftenen gik hun selv derhen. I dag har jeg gjort mig den Fornøjelse at nedskrive Elses Kjerlighedshistorie i al dens Simpelhed, og det bliver vel ogsaa en Fornøjelse for mig alene. Gid hun blive lykkelig! Om hun har Udset til at blive det, skal jeg underhaanden forsøge at faae at vide af den Pige, som Peer Christoffersen kaldte Prag paa, og som for Fremtiden skal sørge for min Comfort.

U. I.

Fragment af et Brev fra en Landsmand.

Düsseldorf den 8 Mai 1860.

... Nu har jeg da ogsaa faaet et andet Begreb om Düsseldorfernes Kunst, end det jeg medbragte hjemmefra. For mig, der idelig havde hørt „Düsseldorferi“ anvende som Skjeldsord for at betegne unaturligt Effectmageri, havde det været paafaldende paa forskjellige af Tydslands aarlige Udstillinger netop at finde „Düsseldorf“ ved de Malerier, der mest udmærkede sig ved deres Naturlighed og Sandhed, og dobbelt paafaldende havde det været mig engang at høre en Düsseldorferkonstner, som jeg traf paa en Rejse, forfikke, at det netop var hans Konstaellers Tendents at modarbejde det franske Effectmageri, som han omtalte med en Forbitrelse, der ikke kunde have været stærkere, hvis han havde staaet som Recrut i den nordist-nordisse Lægsdrulle. Jeg blev aldeles forbauset, da jeg saae den permanente Udstilling, som her er arrangeret af en Kunsthandler, og det især over tre Ting: først over de bedste Midler, hvorved den konstneriske Virkning i Malerierne var opnaaet, dernæst over at finde saa usædvanlig saa af de stupperagtige Begynderarbejder, som ellers sees paa enhver Udstilling, og endelig over den virkelig konstneriske Sands, der røbede sig i Valget af de fremstillede Emner. Medens det hjemme hos os næsten er en Begivenhed, naar en Genremaler hither paa et nyt Sujet — huft blot, hvormange sovende eller søvnige Spindekoner vi have set, og hvorofte den lille Dreng, der trækker en Træsko med en Pind i efter sig som et Skib, er bleven gjentaget! — saae jeg her næsten i ethvert Billede et nyt Emne, som det sønede Uimaget at male; jeg sporede intetseds, at Konstneren havde været i Ferlegenhed med hvad han skulde hitte paa. — Da jeg siden besøgte Høns „Städtische Gallerie“, blev jeg atter forundret, men det var paa en anden Maade. Her fandt jeg en heel Deel større Malerier fra Düsseldorferskolens første Dage, som aldeles svarede til den Forestilling, jeg fra først af havde gjort mig. Hvilken Forskjel var der ikke paa disse stiliserede Landstaber af Schirmer og de naturtroe og livspriste Billeder, som Brødrene Achenbach, Lesing og Nordmændene Gude, Bodum og Morten Müller nu male! — Det er omtrent den samme Afstand, som ligger mellem Sohn og Tidemand i Figurmaleriet. Et Phænomen, som ogsaa var paafaldende, men som igruunden indeholdt Forklaringen til det foregaaende, var det: at en temmelig betydelig Samling mindre Billeder af yngre Malere, som vare bestemte til en stor Vortlodning, mere var Præget af Fortidens Feil end af Nutidens Fortrin. Sagen var nemlig den, at den større Deel af disse Lotteribilleder tilhørte de yngre Maleres nærliggende Fortid og at de unge Konstnere enhver for sig deels havde gjenemgaaet, deels var især med at gjenemgaae den samme Udviiting, som hele Skolen nu synes i Begreb med at aflutte. — Det er ganske vist, at der i Hæertallet af vore nordisse Begynderarbejder var fuldt saa megen Naturovskab og betydelig mindre af Regnubuens Farvepraagt end i de düsseldorfiske; men det turde være et stort Spørgsmaal, om ikke Udviitingen herovre er gaaet en naturligere Vej end den, hvorpaa man vil tvinge den frem hos os. I Livet som i Konsten maa Unglingen heller begynde med Formegnet end med Fortid, han maa heller see Verden i en illusorisk Belysning end i et milkygt Graaveir, han maa heller begynde som Fantast end som Kritiker. — Apropos om Kritik: Tænk Dem, hvilket Fætegn! Düsseldorf indessulter, som De veed, en af Europas største Konstnerkolonier. For-

uden en fast utrolig Mængde Atletikerer paa Akademiet — jeg troer, at det er 70 — 80 Konstnere, som arbeide der — er der omtrent 200 private rundtom i Byen. Og hele denne Konstnerstat bestaaer uden en eneste Kritiker! Jeg udtalte min Forbauelse derover for en af Konstnerne. „Har De virkelige Kritici hos Dem?“ spurgte han strax. „Det have vi rigtig nok,“ svarede jeg. „Hvor det maa være herligt,“ vedblev han. „Her have vi forjævedes forsøgt at bringe en Kritik til istand, men vi have ikke kunnet faae Noget til at skrive Recensioner.“ „Har De da Hælingen Jøder her? — Ingen smaa Ruuser? — Ingen æsthetiske Baagefener?“ udbrød jeg med stigende Forundring og vilde strax opgve ham Adressen paa en Commissionær, som kunde arrangere en Udvaandring af Kjøbenhavnst Recensenter, men saa kom jeg til at see mig om: Düsseldorf er saadan en smuk, venlig By — jeg fik Medlidenshed med den og taug.

Konstnerne herovre føre et yderst fredeligt og samdrægtigt Liv indbyrdes. Jeg har endogsaa set Nordmand og Svensker tilbringe en heel Dag sammen uden at nævne Stattholder-spørgsmaalet. De skønne Frugter af denne Enighed udeblive ikke heller. Den fra Goethes Tid bekendte smukke og store Jacobis Have var for et Aarstid siden tilsalgs. Konstnerne bleve enige om at kjøbe den. Enhver af dem malede et Billede. Regjeringen gav dem Tilbælle til at bortlode Malerierne og i en Haandevending havde Lotteriet indbragt dem de fornødne 30,000 preussiske Thaler. Nu have de besluttet at opføre et permanent Forsamlings-Locale i Haven og faaet Concession til et nyt Lotteri paa 20,000 Thl. Malerierne ere omtrent samlede og om kort Tid vil Bygningen blive paabegyndt. Hvis vore Konstnere skulde blive enige om noget Lignende, maa De endelig lade mig det vide. h.

Literatur.

— Af H. C. Andersens „Nye Eventyr og Historier,“ der paa Dansk ere udgivne i 4 Hefter, ventes snart en engelsk Oversættelse hos Richard Bentley i London. De ville udkomme under Titlen: „A Story from the Iutland sandhills and other tales.“

— I Nr. 31 af „Unterhaltungen am häuslichen Herd“ imbegaaer Gutzkow de Bestyldninger for Plagiat, som i Vladene og i en Piece ere bleene udlyngede af Baronesse v. Gravenreuth og retfærdiggjør sig paa en meget slaaende Maade.

— En Herr v. Schlehta har i Hamborg begyndt en ny Theatertidende, der skal være et uafhængigt (!) Blad og derfor har faaet det brillante Navn: „Die Wahrheit.“

— Den første Avis, som er udgivet i Marokko, har nylig ladet sit første Nummer udgaae. Den er trykt i Tetuan paa spansk og fører Navnet: „Tetuan's Echo.“

— Af den hollandsk-javanefiske Ordbog, som uarbejdes for den nederlandske Regjerings Regning, ere nu de fem første Bogstaver færdige, efterat den har været 17 Aar i Arbejde. Dette Foretagende vil koste henved 700,000 Daler, hvis det fortsættes paa samme Maade. Imod denne Ordbogscommission bliver det langelige danske Videnstaberne Selskabs en heel Sunk.

Musik.

— Ole Bull, der i de 2 forløbne Uger ved sit fortrinlige Spil har henrevet det store Publikum til Begejstring, deels ved den mageløse Færdighed, hvormed han overvinder enhver Vanskelighed, deels ved den Kløffereenhed og Elegance, hvormed han fremtryller sine Toner, tog i Onsdags Aftes, da han for sidste Gang optraadte paa Folketheatret, Afsted med Kjøbenhavnerne.

— Som en Indledning til Christi Himmelfartsdag agte Organisten og Cantoren ved Frederiks-Kirken, P. Herrer Gottfried Mattison-Hansen og Hildebrandt, paa Onsdagsaften at give en Concert i denne Kirke. Foruden den Cantate, som ved Kirkens hundreedaarige Jubilæum blev hørt med saa megen Interesse, bestaaer Programmet af Orgelcompositioner af Bach, Gade og Organistens Faber i Kjøstilde, mellem hvilke Hr. udføres en Adagio for Strøginstrumenter og et Par Vocalnummere med Assistance af det kj. Theaters Konstnere. Concertens Indhold er saaledes meget lovende.

— Henry Vierztemp, der har givet en Række Concerter i Stockholm og naturligvis har gjort stor Lykke, agter paa Tilbagereisen at give en Concert her i Staden i Casino's mindre Sal. Konstneren vil selv udføre: La trille du diable af Tartini og af egne Compositioner: Fantaisie Caprice, Réverie, Tarantelle og Variationer paa G Strengen over Norma.

Bygningskunst.

— I St. Petersborg agtes opført et stort Krystalpalads, efter det londonfkes Muster. Det vil komme til at ligge ved Havelstæbets Gaard og skal benyttes til en bestandig Udstilling af Planter og Blomster.

— For dem af vore Læsere, der ønske et endnu anseeligere Billede af det nye Kloster i Slagelse, end det, vi allerede have leveret i Nr. 4 af denne Tidende, anbefale vi den Modelleer-Carton af Herr Jul. Tholle, som Boghandler Sorgenen i Slagelse har udgivet.

— Den Række af Modelleer-Cartons, som Boghandler A. Levy efterhaanden har udgivet, er i disse Dage bleven forøget med Nr. 20, der forestiller den i arkitektonisk Henseende saa interessante Bygning, Vor Frelfers Kirke paa Christianshavn, hvoraf Herr C. Weisjel har konstrueret en Carton i 2/3 af den virkelige Størrelse.

Technik.

— Af Ericsons caloriske Maskiner skal der for Tiden være 250 Stykker i dagligt Brug i New-York.

— I Glasgow har man gjort Forsøg med at anbringe Skruen som Bevægskraft i Skibets Forbov, og en paa denne Maade udrustet Dampskib er i disse Dage at see frem og tilbage paa Clyde. Skruen har 3 Ringer og hele Bevægelsen udmærker sig ved sin store Færdighed. Først blev der arbejdet med 15 Pd. Tryk, senere med 30 Pd., hvorved Skibet naaede en Hastighed af 8 a 9 Knob i Timen. Opfinderen er David Andrew, Ingenieur hos Pattens & Co. i Waterstreet i Greenwich.